

ková okolnost, pro kterou H. nesplniv slib manželství, nespadal pod sankci § 506. tr. z.

Zmateční stížnost tvrdí sice ještě, že se ani soud první stolice ani soud odvolací nezabývaly správně pojmem svedení a pokud je zjistily, že se tak nestalo způsobem v § 270. č. 6 tr. ř. uvedeným; dále tvrdí zmateční stížnost, že bylo také důvodné podezření, že K. byla již s jiným mužem těhotnou, když s ní H. začal známost, a že by tedy tu byla i další okolnost k neplnění slibu manželského. V těchto dvou bodech vybočuje však zmateční stížnost k zachování zákona z mezí § 33. tr. ř., neb touto cestou možno přezkoumávati jenom porušení zákona a nikoliv výsledky volného uvážení soudcovského, které v přestupkovém řízení není vůbec možno přezkoumávati. (§ 362. č. 3 tr. ř., 480 odst. 2 tr. ř.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. září 1920 Kr I 650 20.)*

Dr. G.

Slib poslušnosti, požadovaný čs. vládou od zřízenců bývalé Rakousko-Uherské říše, nepřipouští výhrad a podmínek; toto složení slibu nahraňuje ákt jmenovací, tak že bez něho se nikdo nestane úředníkem republiky československé.

Hlavní státní zastupitelství v Košicích oznámilo dne 8. prosince 1919 ministru plnomocníku pro správu Slovenska v Bratislavě, že N., bývalý rakousko-uherský státní zástupce, ke složení slibu podle § 2 zák. ze dne 10. prosince 1918, č. 64 sb. zák. nařízeného, se nedostavil a nadřízený úřad vyslovil rozhodnutím ze dne 19. prosince 1919, č. 5272, že se stěžovatel vzhledem k tomu, že odepřel slib poslušnosti, dává k dispozici vládě maďarské republiky a současně se mu zastavuje koncem měsíce prosince 1919 výplata veškerých jeho služebních požitků i s přídatky.

Stížnost do rozhodnutí toho od N. podanou zamítl nejvyšší správní soud jak bezdůvodnou uváživ toto:

Dle § 2 zák. z 10. prosince 1918, č. 64 sb. zák., ponechají se státní úředníci bývalého království uherského prozatím ve svých úřadech s dosavadními požitky, složí-li slib poslušnosti republice československé a uzná-li zmocněnec vlády, že i jinak jsou se svůj úkol. Nesporně jest, že stěžovatel slibu toho ne-

*) Viz rozh. 14 května 1918 Kr. VI 107/18 (sbírka č. 4549).

složil a nesplnil tudíž podmínky stanovené pro své ponechání v úřadě s dosavadními požitky. Neprávem odvolává se stěžovatel na to, že byl ochoten složit slib v případě, bude-li ponechán ve svém dosavadním působišti v Košicích, nebo bude-li dán do výslužby, neboť slib poslušnosti požadovaný státní správou od úředníka jakožto osoby, jež na základě zvláštního příkazu výkonné moci vykonává záležitosti správy státní, již dle své povahy nepřipouští výhrad a podmínek.

Dovolává-li se stěžovatel k uplatnění svých nároků zákona LXV z r. 1912, tož použití ustanovení těch na poměr mezi ním a republikou československou by předpokládalo, že stěžovatel je úředníkem státu toho. Tomu tak však není, když stěžovatel, jak svrchu dovozeno, nesplnil podmínky stanovené zák. z 10. prosince 1918, č. 64 sb. zák., nesloživ slib poslušnosti, kteréžto složení slibu zároveň s uznáním zmocněnce vlády, že jest i jinak se svůj úkol, mělo nahraditi akt jmenovací, jinak k založení poměru mezi jednotlivcem jako úředníkem s jedné a státem s druhé strany potřebný. Pak ale stěžovatel úředníkem republiky československé není, vůbec se jím nestal, a nemůže se tudíž dovolávati zákona předpokládajícího, že poměr takový úředníka ku státu skutečně byl založen.

Pokud pak stěžovatel běře rozhodnutí svrchu uvedené v odpor také z té příčiny, že dán byl k dispozici maďarské vládě, lze přes nevhodně volenou stylisaci rozhodnutí toho vykládati je pouze v ten rozum, že státní správa republiky československé nepřevzavši stěžovatele do svých služeb z důvodu na jeho straně nastavšího, totiž pro nesložení slibu, z čehož důvodně souditi mohla, že jí stěžovatel sloužiti nechce, pokusila se vyslovivši, že ho dává k dispozici vládě maďarské, již dosud sloužil, pouze poskytnouti mu možnost, vykonávati i na dále své povolání tím, že by vstoupil do služeb oné vlády, zprostředkovala toliko mezi ním a cizí vládou, při čemž však navázání nového poměru služebního mezi stěžovatelem a vládou tou mohlo býti přivedeno pouze za jeho souhlasu a bylo mu tedy ponecháno na vůli, zda prostřednictvím toho použití chce, čili nic.

Subjektivních práv stěžovatelových prohlášení ono se tudíž nedotklo a jest tedy stížnost i v tomto směru bezdůvodnou.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu z dne 30. dubna 1920, č. 3041.

Dr. Flieder.